

Chess

Het is duidelijk: ik word niet langer opgetogen van het vooruitzicht om een paar uur door te brengen in het gezelschap van knappe, fitte en beroemde naakte mannen. Tijd om toe te geven dat mijn lusteloosheid een nieuw dieptepunt heeft bereikt.

Toen ik vorig jaar in een vergelijkbare situatie zat – alleen maar naakte mannen, al dat lekkers dat ik met mijn camera mocht ver-eeuwigen – wist ik niet waar ik het zoeken moest, zo spannend vond ik het. Ik voelde me zoals mijn vriend James zich nu voelt.

‘Je moet straks echt even “Bitch, doe normaal” tegen me zeggen.’ James blaast langzaam een kringetje rook uit.

Ik zit met mijn benen opgetrokken op het rotan bankje aan de andere kant van het balkon, zodat ik de rook van zijn sigaret niet in mijn gezicht krijg. ‘Waarom?’ Ik kan mijn lachen niet inhouden.

James, die er schitterend uitziet in een lichtgroen pak met felgeel vlinderdasje, rolt met zijn ogen. ‘Niet zo bescheiden, Chess. Dat siert je niet.’

Ik wil weten waarom niet, maar ik hap niet, want ik weet heel goed dat James op van de zenuwen is. Dat is aandoenlijk, maar dat ga ik niet tegen hem zeggen. Dat zou hij vreselijk vinden.

In plaats daarvan tik ik schouderophalend een dood stukje varen van het kussen van het bankje. ‘Kijk je er zo naar uit om een stelletje blote footballers te fotograferen?’ Ik schud zogenaamd niet-begrijpend mijn hoofd. ‘We werken met de mooiste mensen

ter wereld. Inmiddels is een lijf voor mij niet meer dan een verzameling vormen en schaduwen.'

Dat geldt niet voor James. Toen ik tegen hem zei dat we de foto's voor de kalender van het profteam van New Orleans mochten maken en dat alle topspelers niet alleen voor een fotoshoot zouden komen opdraven, maar ook nog eens hun kleren zouden uittrekken, veranderde hij meteen in een bloednerveuze fanboy. Bij hem betekent nerveus zijn doorgaans kettingroken en de oren van je hoofd ratelen.

James is inmiddels zo gespannen dat hij niet doorheeft dat ik hem uit zijn tent lok. Hij snuift, neemt nog een trekje en kijkt me dan met toegeknepen ogen door de rook heen aan. 'Bloot, dat kan ik wel aan. Ik heb zelfs niks laten merken toen ik Gianna's borsten moest volplakken met nepdiamanten, en dat terwijl haar tepels me de hele tijd aan zaten te staren.'

'Ze had prachtige borsten,' geef ik toe. Ik denk terug aan het beeldschone model, dat James tot aan de wortels van zijn roodbruine haar heeft laten blozen.

James doet de make-up en styling voor onze modellen. Hij is uiterst professioneel, maar immuun is hij niet. Sommige modellen, vrouwen en mannen, winden hem op.

Dat kan ik niet zeggen. Ik ben het hele jaar al zo apathisch dat ik volgens mij niet eens reageer als een vent tijdens een shoot zijn piemel in mijn gezicht duwt. Je kunt een dergelijk gebrek aan belangstelling professioneel noemen, maar positief is het niet. Eerlijk gezegd vind ik het een beetje zorgwekkend.

Na jaren van beroerde dates en geen enkel uitzicht op iets bestendigs heb ik de indruk dat er iets aan me mankeert. Daardoor voel ik me kwetsbaar. Daar staat tegenover dat ik dol ben op mijn werk en mijn loft in New Orleans, mijn lievelingsstad. Ik ben tevreden over die aspecten van mijn leven en het kan alleen maar beter worden, maar toch word ik af en toe overvallen door lusteloosheid.

James merkt helemaal niets van mijn innerlijke twijfels en knikt, blijkbaar bij de herinnering aan Gianna, maar dan slaakt hij een

zucht. ‘Tieten zijn niets vergeleken met deze marteling, Chess. We hebben het over footballers. Profs. Van het team uit mijn stad.’ Hij wuift zichzelf koelte toe. ‘Jezus, ik ben zo bang dat ik ga blozen of stotteren of iets anders gënants doe.’

‘O. Dat is waar ook.’ Alsof het me kan zijn ontgaan dat dit James’ lievelingssport is. Tijdens het footballseizoen gaat hij maar door over teamrecords en de kansen op de play-offs en wie welke wedstrijd heeft verpest, of wie zijn grote held is vanwege een overwinning, net zo lang totdat ik mijn arm van mijn lijf wil rukken om hem er een klap mee te verkopen. ‘Het leven is zwaar, hè?’

Blijkbaar is er iets in mijn uitdrukking dat me verraadt, want hij doet meteen zijn mond dicht en kijkt me een tijdlang venijnig aan. ‘Bitch.’

Ik schiet in de lach. ‘Het komt wel goed, James. Voor je het weet heb je alleen nog maar vage herinneringen aan die week dat er hier naakte footballers rondliepen.’

‘Vage herinneringen?’ Hij trekt zijn neus op. ‘Ik ga hier volop van genieten. Dat zou jij ook moeten doen.’

Ik had geen zin in deze opdracht. James en ik zijn allebei overwerkt en ik voel die bekende druk achter mijn ogen die een migraineaanval aankondigt.

Ik mag niet klagen. Het succes is me de laatste paar jaar aan komen waaien. Mijn hoofdvak was design, maar Cyn, die tijdens mijn studie mijn huisgenote was en die nu in New York woont, studeerde modeontwerpen. Nadat ik haar eerste collecties had gefotografeerd en we daar allebei lof mee oogstten, is het balletje gaan rollen. Sindsdien heb ik niets anders meer gedaan.

Als ik niet zo oververmoeid was geweest, dan had ik het misschien niet erg gevonden om een stelletje niet geheel volwassen spierbundels in het gareel te houden. Ik heb vaker met sporters gewerkt en het kwam er meestal op neer dat ik hen een beetje moest temmen, maar vandaag heb ik geen zin om oppas te spelen. Ik wil mijn bed in kruipen en een week lang slapen.

Helaas wilde James, die ook onze klanten binnenhaalt, per se dat ik deze klus aannam. Het is voor een goed doel, een landelijke

actie voor de bouw van huizen voor slachtoffers van overstromingen. En die kalender wordt geheid een groot succes, want de sporthelden van onze stad komen er in hun nakie op.

‘Bovendien,’ zei hij vorige week aan de telefoon, ‘willen ze jou. Ze waren onder de indruk van die kalender met die naakte vissers.’

Ik ben er vrij zeker van dat ze vooral onder de indruk waren van het feit dat de foto’s van de blote vissers zo snel viral gingen. Maar ik hoorde mezelf ja zeggen. Verdomme.

‘Het is gewoon een klus, James,’ zeg ik nu tegen hem. Want ik heb eerlijk gezegd geen zin om enthousiast te doen over mannen die ik toch niet kan krijgen, en in die categorie vallen beslist ook beroemde footballers. Ik wil gewoon een eerlijke vent met verstand in zijn kop en een behendige tong. En een leuke lach. Is dat te veel gevraagd?

‘Juist,’ zegt James langzaam. ‘En Italiaans ijs is net zo lekker als gewoon ijs.’

Ik hap naar adem. ‘Let op je woorden, mannetje.’

Dan hoor ik gebonk in de verte. James vliegt overeind alsof iemand hem knijpt. ‘Shit, daar zijn ze!’

Hij staat op, wappert een minuut lang met zijn handen en trapt dan zijn sigaret uit voordat hij me paniekerig aankijkt.

Ik glimlach, maar ik voel de spanning in mijn wangen. ‘Bitch, doe normaal.’

‘Huh. Dat helpt dus niet.’ Hij pruilt even in zijn volle baard.

‘Zal ik ze straks inoliën?’

Nu spert hij zijn ogen open van pure ontzetting. ‘Als je me dat afpakt, doe ik een week lang zout in je koffie.’

‘Dat is gemeen!’

‘Ik waarschuw je alvast,’ zegt hij snuivend.

‘Goed, goed.’ Ik sta grinnikend op. ‘Ik doe wel open. Dat kan ik niet aan jou overlaten, jij begint vast te kwijlen en dan schiet het niet op.’

‘Hm.’ Hij rolt met zijn ogen en trekt zijn pak recht. ‘Ik zet wel wat espresso. Denk je dat ze dat drinken?’ James is verslaafd, maar

het grote voordeel daarvan is dat hij erg lekkere koffie zet. Elke ochtend word ik getrakteerd op een romige café au lait en elke avond krijg ik een bitterzoete macchiato.

‘Ik heb echt geen idee.’ Mijn kennis over wat footballers wel of niet lusten is nihil. ‘Misschien moeten we het voorlopig op water houden.’

‘Chess, we hebben meer te bieden dan water.’ Hij haalt een bordje met dure vleeswaren uit de koelkast.

‘Jezus, het is een fotoshoot, geen feestje.’

‘Die twee dingen hoeven elkaar niet uit te sluiten.’

‘Dat vind jij.’ Ik laat hem alleen met zijn bord. Het trappenhuis naar mijn loft is net een echoput, dus ik hoor de jongens al luid en duidelijk voordat ik ook maar in de buurt van de deur ben.

‘Misschien zit hij op de plee of zo,’ zegt een diepe, snerende stem.

‘Geweldig,’ zegt een ander, ‘moeten we blijven wachten totdat hij klaar is met schijten? Dan staan we hier over een halfuur nog.’

Ik ga langzamer lopen en doe mijn best om mijn lachen in te houden. Aan de andere kant van de deur klinkt een gekwelde zucht.

‘God,’ zegt er eentje met een zuidelijk accent, ‘waarom zit ik in vredesnaam met deze kleuters in hetzelfde team?’

Ze klinken inderdaad als kleuters, maar ik spring van schrik bijna een halve meter de lucht in als er eentje opeens zo hard op de deur bonkt dat die bijna uit de scharnieren valt. Dat gaat echt te ver.

‘Hé, man,’ roept een kwade mannenstem, ‘trek die keutel in en doe open!’

Iemand anders mompelt dat hij niet zo ordinair moet doen, maar ik erger me inmiddels zo dat ik naar de deur draaf, klaar om mijn ongeduldige bezoek manieren te leren.

Ik trek de deur open en sta oog in oog met vier bomen van kerels. Ze zijn allemaal groot, maar verschillen verder als dag en nacht van elkaar. De reus vlak voor me heeft een volle baard, een knotje en armen vol tattoos. Zulke mannen vind je ook in de clubs waar ik graag kom. Hij kijkt alsof dit hem helemaal niet bevalt,

waardoor ik vermoed dat hij degene was die zijn maten duidelijk maakte dat ze niet zo ordinair moesten doen.

Naast hem staat een knappe, slanke jongen die vrolijk lacht. Zijn korte dreads, die alle kanten uitsteken, lijken net een doornenkroon. Hij schudt zijn hoofd en kijkt de mooie jongen naast hem droogjes aan. Mooie jongen doet geen moeite om te verbergen dat hij dit allemaal erg grappig vindt. Zijn lichtbruine ogen fonkelen ondeugend.

Ze zijn op hun eigen manier allemaal knap. Geknipt voor de opdracht die we hebben gekregen.

Maar mijn aandacht wordt getrokken door de vierde speler, die achter hen staat en zich met een nors gezicht op de achtergrond probeert te houden. Hij is het covermodel, dankzij zijn felblauwe ogen en zijn zongebruinde huid. Zo knap dat het pijn doet. En hij kijkt langs zijn volmaakte neus op me neer alsof mijn aanwezigheid een belediging voor hem is.

Ik ken dat gezicht maar al te goed, van spotjes op tv en reclameborden. Ik heb hem vaker naar me zien glimlachen, in een poging om me sportkleren, gezonde drankjes en zelfs hypotheek aan te smeren. Hij is de quarterback, de gekroonde koning van het team. Finn Mannus. De pers heeft hem 'Manny' gedoopt, een rare bijnaam voor iemand die zo mooi is.

Hij ziet dat ik naar hem kijk en trekt zijn wenkbrauw op, zo van: ja, ik weet dat ik een mooie jongen ben, maar bespaar je de moeite, ik heb wel wat beters te doen.

En dus wend ik mijn blik af en kijk ik aandachtig naar de anderen. Ze kijken allemaal terug, de een verwachtingsvol, de ander ongeduldig. Een en al bazigheid en testosteron. Als ik ook maar een duimbreed toegeef, nemen ze de hele shoot over, en waarschijnlijk zonder dat ze er zelf erg in hebben. Ze zijn simpelweg gewend om de leiding te nemen.

Ik recht mijn rug en probeer me te herinneren waar ze het over hadden. O ja, over een keutel. Fantastisch. Tijd om te laten zien hoe bezig ik kan zijn.

Finn

Er is een les die ik al heel vroeg heb geleerd: soms moet je door de zure appel heen bijten. Even je schouders eronder zetten en je best doen, dan is het zo voorbij. Als footballer heb ik nogal wat dingen waar ik doorheen moet: lichamelijke pijn, mentale uitputting, slaapverwekkende vragen van de media, een streng dieet, gebrek aan tijd voor mezelf. Buitenstaanders vragen zich vast af waarom iemand in vredesnaam footballer als beroep kiest. Antwoord: omdat het verdomme de allermooiste sport op aarde is en ik er erg goed in ben.

Maar er zijn dagen waarop ik me afvraag waarom ik zo aan deze sport verknocht ben. Vandaag is zo'n dag, want ons marketingteam heeft ons gevraagd, nee, bevolen om voor een kalender te poseren. Ze zeiden dat het voor een goed doel is en dat is de enige reden waarom ik ja heb gezegd. Ik zet me vaker in voor goede doelen, mijn naam en gezicht worden gebruikt om aandacht te vragen voor kinderen die worden vergeten en misbruikt, die bescherming nodig hebben. Dat is een van de mooiste kanten van beroemd zijn, dat je je voor anderen kunt inzetten. Alleen geeft poseren voor een kalender vol stoere jongens me het gevoel dat ik dom ben, alleen goed voor mijn uiterlijk.

Om het allemaal nog erger te maken doet de fotograaf bij wie mijn drie teamgenoten en ik voor de deur staan niet open. Ik sla met de zijkant van mijn vuist op de metalen deur, een bons die door het hele trappenhuis galmt. Dit is eigenlijk mijn vrije dag. Ik had nu een dutje kunnen doen, in bad kunnen liggen – dat is echt genieten, probeer het maar eens – of *Call of Duty* kunnen spelen.

Aan de andere kant, als die gast niet opendoet, dan gaan we toch niet op de foto? Maakt mij niet uit. 'Zijn we soms te vroeg?' vraag ik over mijn schouder.

'Nee,' zegt Dex, mijn center, 'eerder een paar minuten te laat.'

Perfect. Kunnen we hier een beetje staan lummelen. 'Hopelijk zit die fotograaf niet in een of andere creatieve crisis.'

Dex haalt verveeld zijn schouders op. ‘Misschien zit hij op de plee of zo.’

‘Geweldig,’ zegt Jake Ryder, onze *wide out*. ‘Moeten we blijven wachten totdat hij klaar is met schijten? Dan staan we hier over een halfuur nog.’

‘God, waarom zit ik in vredesnaam met deze kleuters in hetzelfde team?’ verzucht Rolondo.

Jake schreeuwt tegen de deur en bonkt er met zijn vuist op. ‘Hé, man, trek die keutel in en doe open!’

‘Jezus, doe niet zo ordinair,’ zegt Dex.

Het is dat ik zo afgeleid ben, anders had ik me kapot geschaamd. Ik loop heen en weer en kijk naar de trap. Het is niet te laat om ervandoor te gaan.

Helaas wordt op dat moment de deur opengerukt. Een vrouw kijkt ons zo kwaad aan dat je er bang van zou worden. Ze is slank en lang, ongeveer één meter vijfenzeventig, maar dat maakt haar nog altijd vijftien centimeter kleiner dan ik. Haar wenkbrauwen zijn kaarsrecht, iets wat me normaal gesproken nooit opvalt bij een vrouw, maar in dit geval geven ze haar zo’n felle uitdrukking dat ze net een Amazone lijkt, klaar voor een veldslag, en dat is niet zo gemakkelijk te negeren. Of misschien voelt het ongemakkelijk omdat ze ons aankijkt met zo’n blik van: wie zal ik als eerste vierendelen?

Blijkbaar weet ze wat ik denk, want ze richt de blik in die donkere ogen op mij. En echt, dat voel ik tot in mijn ballen. Ze is niet knap. Daar zijn haar smalle gezicht en hoge neus te streng voor. Haar lange steile haar, dat bij de wortels inktzwart is en aan de uiteinden magenta, geeft haar de uitstraling van een gothic, die nog wordt versterkt door haar zwarte tanktop en jeans. Op haar linkerbovenarm heeft ze een tattoo, een zwarte lijntekening van de bloesem van een kornoelje.

Kortom, ze behoort tot dat slag vrouwen dat al mijn hele volwassen leven ver uit mijn buurt blijft. En ik blijf ook uit de buurt van haar soort. Dat is vast een cliché, maar dat kan me niet schelen. Het is gewoon een feit dat vrouwen zoals zij nooit enige belangstel-

ling hebben voor mannen zoals ik en dat ik haar type geen blik waardig keur.

Toch gaat mijn bloed sneller stromen. Er schuilt een bepaalde kracht in die intense blik. En voor kracht heb ik respect.

Ik hoor diezelfde kracht in de hese stem waarmee ze vraagt: 'Die keutel?'

Dat is een seksstem, zo eentje die zich om je pik wikkelt en er zachtjes aan trekt. Ik moet beslist niet reageren op haar sexy stemgeluid. Zeker niet omdat nu al duidelijk is dat ze ons als een stelletje onhandelbare jochies beschouwt.

Neem de leiding. Wees de baas over de situatie. Dat is mijn taak, altijd. Ik stap naar voren en trek haar aandacht door te zeggen: 'Eh... We moeten voor die kalender op de foto.'

Haar bovenlip krult om. 'Ja, zo te zien zijn jullie niet de peanutballertjes die ik later vandaag moet fotograferen.'

Ha, ha. Wacht, wat?

'Ben jij de fotograaf?' Dat idee vervult me met angst.

'Denk je dat vrouwen dat niet kunnen, mooie jongen?' vraagt ze duidelijk geërgerd.

Oké, dat is irritant. Ik word al sinds ik volwassen ben een mooie jongen genoemd. Daar ben ik aan gewend, ik vind het niet erg als mijn teamgenoten me met mijn knappe snuitje plagen. Maar nu een vrouw het zegt, op een toon alsof mijn uiterlijk een gebrek is, word ik pissig.

Ryder grinnikt. 'Die zit, gast.'

Nee, dat niet, maar ze denkt blijkbaar van wel en dat steekt. 'Hé, er is ons verteld dat de fotograaf Chester Copper heet. Sorry hoor, dat ik dan op een vent reken.'

Ze krimpt in elkaar alsof ze een klap heeft gekregen. Tussen haar wenkbrauwen verschijnt een frons. 'Ik noem mezelf Chess. Geen idee hoe jullie pr-afdeling achter mijn volledige naam is gekomen.' Op een toon alsof ze vastbesloten is om dat uit te zoeken.

Ik heb medelijden met de arme drommel die haar volledige naam heeft doorgegeven, maar ik vind het ook fijn dat ik haar op de kast kan krijgen. Een koekje van eigen deeg, liefje. 'Waar-

schijnlijk omdat ze gedegen onderzoek doen om de gekken eruit te vissen.’

Chess reageert door verveeld met haar ogen te rollen. Nu ik dichterbij sta zie ik dat die flessengroen zijn, een diepe, maar kristalheldere kleur. Volgens mij heb ik nog nooit ogen in die kleur gezien en ik wil blijven kijken.

Ik heb geen idee waarom ze me opvallen. Haar uiterlijk is niet belangrijk, het gaat om haar werk.

Jake schuifelt naast me heen en weer en trekt een nadenkend gezicht. ‘Chester Copper... Nu moet ik aan Chester Copperpot denken, je weet wel, uit *The Goonies*.’ Hij kijkt ons allemaal vragend aan. ‘Kunnen jullie je die film nog herinneren?’

Onze fotograaf uit zo’n kleurrijke vloek dat ik een lach moet onderdrukken.

‘O ja, die is tof,’ zegt Rolondo tegen Jake. ‘Wist je dat dat ene gastje later Sam Gewissies heeft gespeeld? Man, wat was dat een triest figuur. Je stort je toch niet in de diepten van de Doemberg omdat je op een hobbit geilt?’

Dex, die tot nu toe erg weinig heeft gezegd, schudt vol afkeer zijn hoofd. ‘Hij was op een queeste om Midden-Aarde van Sauron te bevrijden, sukkel.’

‘Welnee,’ zegt Rolondo, ‘hij vond Frodo een lekker ding.’

Nu lach ik wel. Als deze jongens eenmaal over die films beginnen is het einde zoek. Dat weet Jake maar al te goed en daarom maakt hij een ongeduldig geluidje. ‘Hallo? Kunnen we even terug naar *The Goonies* en Chester Copperpot? Je weet wel, die oude vent die geplet wordt door een kei en die ze in die tunnel vinden?’

Chess loopt roze aan. ‘Ja, dat weet ik,’ brengt ze knarsetandend uit. ‘Mijn ouders hebben elkaar leren kennen tijdens een voorstelling van die film. Ze dachten dat ze een jongetje kregen en mijn oma zat al babydekentjes te borduren...’ Ze haalt verveeld haar slanke schouders op, maar ik zie de spanning die zich daar samenbalt. Ze is pisinjdig.

‘Ze hebben je echt naar *The Goonies* vernoemd?’ vraagt Dex ontzet.